

a) D'una banda, qualsevol substància (alcohol, opi) que pot tenir efectes lenitius, que pot ajudar a suportar millor unes condicions socials adverses, per exemple, serà més i més utilitzada per determinada gent, com més precària sigui la seva situació.

b) D'altra banda, els qui viuen més desfogadament, tenen por dels "borratxos-drogats" i fan pinya en front d'ells culpabilitzant-los de la seva situació (no es que beguin perquè no troben feina, sinó que no en troben perquè beuen, per exemple).

Quan la persecució es posa en marxa i comencen a funcionar els estereotips, tothom ja sap quin es el seu paper; segons Escohotado:

"...las convocatorias de descontaminación proyectiva crean y alimentan un síndrome de falsa conciencia, caracterizado por el hecho de que unos asumen la etiqueta activamente ("identificación con el agresor", ...) y otros pasivamente (el delirio persecutorio simple, donde vagos pretextos de defensa lanzan a un ataque concreto)" (III:355-56)

Se li ha criticat a Escohotado que els conceptes manejats són difícilment objectivables. Efectivament, com mesurar l'embriaguesa o l'estat d'ànim? Però es que potser el fet de què siguin difícilment mesurables és un factor més que contribueix a fer-los sospitosos per l'ideologia dominant. Un món basat en el número, en el càlcul estadístic, mirarà amb recel tots aquells elements de difícil encasellament. Perquè és cert que es podria mesurar el grau d'estimulació produït per alguns estimulants, o els efectes de l'alcohol relacionant-ho amb el pes de l'usuari; però, com mesurar els efectes de les drogues psicodèliques que, per les seves característiques, semblen escapar a tota objectivització? Crida l'atenció com la marihuana o l'L.S.D., que estan entre les drogues menys tòxiques (entenen per toxicitat la diferència entre dosi activa i dosi letal), estan classificades per l'O.M.S. a la llista I, entre les (suposadament) més perilloses.

Però si alguna cosa queda clara en aquesta lectura és que és inútil buscar una explicació científica a les classificacions de les drogues o al seu status legal: l'explicació es política, ideològica, i la científicitat no es més que una disfressa per revestir de credibilitat una determinada opció.

De vegades, els fets parlen per si mateixos:

"...la delincuencia ligada directa o indirectamente a droga s ilícitas constituye el capítulo penal singular más importante en gran parte de los países del mundo y, desde luego, en los que se llaman avanzados, donde alcanza cotas próximas a tres cuartas partes de todos los reclusos. En el siglo XVIII y XIX lo equivalente a esta proporción de crímenes relacionado con disidencia farmacológica correspondía a disidencia política, y del XVI al XVII a disidencia religiosa." (I:16).